

UZASADNIENIE

Powód D. M. pozwem wniesionym dnia 21 listopada 2017 r. domagał się zasądzenia od pozwanego I. T. U. Spółki Akcyjnej V. G. z siedzibą w W. kwoty 6000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 3000 zł od dnia 12 grudnia 2015 r. oraz od kwoty 3000 zł od dnia 15 grudnia 2015 r. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 30 września 2015 r. na skutek nieszczęśliwego wypadku, w trakcie treningu piłki nożnej doznał urazu kończyny dolnej w postaci stłuczenia stawu kolanowego z uszkodzeniem rogu tylnego łąkotki przyśrodkowej.

Powód zgłosił roszczenie pozwanemu, który wypłacił powodowi w ramach polisy nr (...) odszkodowanie w kwocie 2000 zł oraz z polisy nr (...) również 2000 zł. Powód wskazał, że w obu przypadkach pozwany ustalił u powoda trwałe uszczerbek na zdrowiu na poziomie 2 %. Powód podniósł, że według prywatnej opinii lekarskiej ww. uraz spowodował u niego uszczerbek na zdrowiu na poziomie min. 5%. Wobec powyższego, zdaniem powoda wysokość wypłaconego odszkodowania przez pozwanego nie odpowiada wartości szkody, którą powód poniósł w rzeczywistości.

(pozew k. 1-2v.)

Pozwany I. U. Spółki Akcyjnej V. G. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 16 sierpnia 2018r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

Pozwany potwierdził, iż w dniu zdarzenia był ubezpieczycielem powoda. Zdaniem pozwanego wypłacone dotychczas odszkodowanie na rzecz powoda w pełni rekompensuje doznaną przez niego szkodę w postaci 2% uszczerbku na zdrowiu.

(odpowieź na pozew k. 24-25v.)

Strony w toku postępowania podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2015 r. powód uczestniczył w treningu piłki nożnej. Podczas treningu doszło do wypadku, na skutek którego powód doznał urazu kończyny dolnej w postaci uszkodzenia rogu tylnego łąkotki przyśrodkowej.

(dokumentacja medyczna – k. 19-22; zeznania powoda k. 54-54v.)

Powód D. M. w dacie zdarzenia miał zawarte z pozwanym umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, nr polisy (...).

(bezsporne)

Powód po wypadku samodzielnie udał się do S. B., gdzie przeprowadzono diagnostykę. Nie przebywał na zwolnieniu lekarskim. Po wypadku kolano powoda zostało unieruchomione w ortezie, którą nosił kilka dni. Powód po zdarzeniu był rehabilitowany zgodnie z zaleceniami lekarza, codziennie przez dwa miesiące. W dniu urazu był zawodnikiem klubu piłkarskiego B.B.. Przed wypadkiem był pierwszoligowym zawodnikiem. Po urazie przez pół roku grał jako zawodnik rezerwowy. Po zdarzeniu z dnia 30 września 2015 r. stracił pewność siebie. Nie było przeciwwskazań lekarskich, aby powód występował w zawodowym klubie piłkarskim. Obecnie jest zawodnikiem (...).

(w istocie bezsporne; dokumentacja medyczna – k. 19-22; zeznania powoda k. 54-54v.)

Powód D. M. na skutek wypadku z dnia 30 września 2015 r. nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: opinia biegłego sądowego – k. 68-70)

Decyzją z dnia 14 grudnia 2015 r. oraz decyzją z dnia 11 grudnia 2015 r. pozwany wypłacił powodowi kwotę w łącznej wysokości po 2000 zł, stwierdzając u powoda 2% uszczerbek na zdrowiu.

(bezsporne; pisma – k. 6-7)

Powyższy stan faktyczny był w przeważającej części bezsporny, znajdował też potwierdzenie w wyżej powołanych dokumentach w aktach, które nie budziły wątpliwości w zakresie ich treści i pochodzenia od poszczególnych podmiotów i których prawidłowości i prawdziwości żadna ze stron w toku postępowania nie kwestionowała.

Sąd ustalił stan faktyczny w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 30 września 2015 r. w oparciu o zeznania powoda, stosownie do art. 299 i nast. k.p.c. W tym zakresie są one spójne, logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i wzajemnie się uzupełniały. Brak było podstaw do ich zakwestionowania, Sąd zatem dał im wiarę w całości.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny również w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu (...).

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego jest spójna, logicznie uzasadniona i wyczerpująca. Nie była też kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 kc w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc). Według treści art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc sąd może przyznać poszkodowanemu zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Krzywdą w rozumieniu cytowanych przepisów jest cierpienie fizyczne (ból) i cierpienia psychiczne (ujemne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi czy w następstwie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia).

Z art. 445 § 1 kc wynika, iż przyznanie zadośćuczynienia nie jest obligatoryjne, tj. nie należy się poszkodowanemu w każdym przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (tak też: wyrok SN z 29.04.1980 r., I CR 88/80, LEX nr 8230; por. także: wyrok SN z 27.08.1969 r., I PR 24/69, OSNC 1970/6/111). Odmowa przyznania zadośćuczynienia musi być jednak obiektywnie uzasadniona. Przy ocenie wysokości tego świadczenia należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por.: wyrok SN z 10.06.1999 r., II UKN 681/98, OSNP 2000/16/626). Rozpoznając zasadność powództwa z art. 445 § 1 kc, sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym także fakt otrzymania przez poszkodowanego kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia (por.: wyrok SN z 27.08.1969 r., I PR 224/60, OSNC 1970/6/111).

Bezsporne jest, że na skutek wypadku opisanego w pozwie powód doznał uszkodzenia ciała. Sporna między stronami jest natomiast okoliczność, czy wypłacona powodowi kwota w łącznej wysokości 4000 zł wyczerpuje w całości jego roszczenia wobec pozwanego z tytułu rekompensaty za doznaną krzywdę.

Rozpoznając przedmiotową sprawę, Sąd zważył, że o słuszności oraz wysokości zadośćuczynienia pieniężnego decyduje rozmiar doznanej krzywdy.

Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, Sąd uznał, iż uraz kończyny dolnej w postaci uszkodzenia rogu tylnego łękołki przysrodkowej, skutkujący koniecznością noszenia ortezy i odbyciem rehabilitacji, nie daje podstaw

do przyjęcia, że krzywda była znacznych rozmiarów. Choroba nie była długotrwała i nie miała żadnych trwałych następstw, o czym świadczą zapisy w historii choroby powoda oraz sporządzona w sprawie opinia biegłego sądowego. Z opinii tej wynika również, że obecny stan zdrowia powoda jest dobry. Rokowania co do stanu zdrowia powoda biegły ocenił jako dobre, nie rozpoznał też u niego trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Ponadto Sąd uwzględnił, iż powód nie był hospitalizowany, nie przeszedł specjalistycznej terapii, aktualnie nie wymaga kontynuacji leczenia, nie korzysta z pomocy lekarzy specjalistów w związku z doznanym urazem. W tych okolicznościach Sąd ocenił, że nie można przyjąć, iż uraz miał jakieś poważniejsze konsekwencje w życiu zawodowym czy osobistym powoda.

W tym stanie rzeczy, uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w tym także fakt otrzymania przez poszkodowanego od pozwanego kwoty łącznej w wysokości 4000 zł w ramach rekompensaty za wyrządzoną krzywdę, Sąd uznał, iż roszczenie powoda o zasądzenie dalszych 6000 zł tytułem zadośćuczynienia jest niezasadne, w konsekwencji czego podlega oddaleniu. Podstawą odmowy przyznania zadośćuczynienia był nieznaczny rozmiar doznanej krzywdy.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie 2. wyroku, stosownie do art. 98 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składały się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego – radcy prawnego w wysokości 1800 zł stosownie do § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obecnie obowiązującym) oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa.

Stosownie do treści art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzekł o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, przyjmując jako podstawę zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i w całości obowiązkiem jej uiszczenia obciążył powoda. W świetle powyższego Sąd nakazał pobrać od powoda kwotę 1618,29 zł, o czym orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku.

Sędzia Maciej Ługiewicz

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego

Sędzia Maciej Ługiewicz